

Det är inte bara husen som är vackra.
Små krokiga gator slingrar sig runt husen.
De ser ut som tentakler på en bläckfisk.
Gatorna gnistrar som om de var täckta
av guld och silver.

– Hej!

Moa hoppar till. Någon har pratat med henne.
Hon ser sig omkring och får syn på en pojke
ungefär lika gammal som hon själv.

Nu förstår Moa varför Zita har haft så bråttom in under nyponbuskarna. Bredvid pojken sitter en stor svart hund, och i gräset intill honom har Zita lagt sig.

– Hej, vem är du?

– Jag heter Zagor och det här är Oidipus.

Pojken pekar på den svarta hunden. Moa tittar nyfiket på den främmande pojken. Han är lite längre än hon. Han har ganska långt, mörkt hår och bruna ögon. Han är klädd i slitna jeans och en röd tröja. Han är barfota.

– Det var jag som ropade på dig. Jag tyckte att du såg så ensam ut, där du satt i gräset, och jag tänkte att du nog ville ha någon att vara med. Moa blir glad. Det är ju precis det hon har drömt om, att få en kompis.

Sedan blir hon fundersam. Allting här är så konstigt. Husen, gatorna, ja allt runt omkring henne. Hon befinner sig i en sagovärld, så främmande från farmors och farfars trädgård.

– Du Zagor, varför är husen här runda, och varför är gatorna av guld och silver?

– Du befinner dig i Den gömda dalen och hit kan ingen komma om inte någon av oss, som bor här, önskar det riktigt mycket.

– Ville du verkligen att jag skulle komma hit?

– Ja, det ville jag. Men en sak måste du lova: Vad som än händer får du aldrig någonsin berätta om det som du får vara med om här i Den gömda dalen. Lovar du det?

– Ja, det lovar jag.

Det pirrar i magen på Moa. Hon ska bli invigd i hemligheten med Den gömda dalen.

– Kom och sätt dig här i gräset så ska du få höra, viskar Zagor.

